

نصی آد

(نیاحت ماده)

قصه هایی به گویش بروجردی

عباسعلی حیدریان

انتشارات کوله رود

سرشناسه: حیدریان، عباسعلی، ۱۳۴۷
عنوان: نام پدیدآور: مَمّه نصی آد (نصیحت مادرانه) / عباسعلی حیدریان.

مشخصات نشر: سمتان: جبله رود، ۱۳۹۳

مشخصات ظاهری: ۲۵ ص: مصور.

شابک: ۷-۵۶-۵۷۶۴-۶۰۰-۹۷۸-۲۵۰۰۰ ریال

وضعیت فیزیکی: نوین فیا

موضوع: زبانانه های قصه های ایرانی -- لاسجرد

موضوع: دانش های کهن ایرانی -- ایران -- لاسجرد

رده بندی کنگره: ۳۳۰ / ۱۲ / ۳۲۷۳ PIR

رده بندی دیویی: ۳۲ / ۸ / ۲

شماره کتابشناسی ملی: ۳۸ / ۶ / ۱

شناسه کتاب

عنوان: مَمّه نصی آد (نصیحت مادرانه)

مولف: عباسعلی حیدریان

ناشر: انتشارات جبله رود

صفحه آرای: بشیر فاضلی نژاد

تایپ: زینب حیدریان

تصویرگر: سمیه حیدریان

تاریخ و نوبت چاپ: نوبت اول، ۱۳۹۳

شمارگان: ۱۰۰۰ نسخه

شابک: ۷-۵۶-۵۷۶۴-۶۰۰-۹۷۸

چاپ: اول

بها: ۲۵۰۰۰ ریال

سین آغازین

حفظ ادب و رسوم و گویش‌های هر منطقه از کشور عزیزمان بر هر یک از ما ایرانیان واجب است. فرهنگ عتیقه فولکلور کشور پهناور ایران شامل شاخه‌های گوناگونی است. یکی از شاخه‌های مهم فرهنگ عامه قصه‌ها است. قصه‌ها راه و رسم زندگی، اندیشه، احساس، نیازها و آرزوها، اعتقادات، رفتار خوب و بد و احساسات درونی را بیان می‌کنند.

قصه‌ها به طریقی غیر منطقی به انسان‌ها آموزش می‌دهند که چگونه زندگی کنند، چگونه به یکدیگر مهرورزی کنند و چگونه از دیگران تجلیل و تقدیر به عمل آورند. پس نمی‌توانیم داستان‌ها و قصه‌های ایرانی را سطحی تلقی کنیم و آن‌ها را به باد تمسخر و تخریب بداریم. این نظریه درست نیست که قصه‌ها را برای سرگرم کردن مردم در اوقات فراغت و خونسازی کودکان دانسته و آن‌ها را نامعقول و غیر واقعی بدانیم.

افسانه‌ها و قصه‌های اصیل ایران سال‌هاست چون امانتی مقدس سینه به سینه و نسل به نسل به دست ما رسیده، که دارای تجربه‌های مردمی، جتاهای روایان و دانش و اندیشه آنان است. برخی از این قصه‌ها قدمت چندین هزارساله دارند. چنانچه هزاران سال پیش مادران، مادرزبانان، پدران و پدرزبانان پاک سرشت و صاحب احترام واگویی شده است. قصه‌های سده‌های قرن‌ها، مربی دلسوز و صمیمی جامعه در اقلیم گوناگون بوده است. چه بسیار دلاوران، قهرمانان، صالحین و فرده‌خستگان با همین قصه‌ها و داستان‌ها راه خود را یافته، به سر منزل مقصود رسیده‌اند و آنگاه پس از استیلا به اوج کمال، خود به ارشاد و راهنمایی دیگران پرداخته‌اند. متأسفانه امروزه کمتر به این قصه‌ها پرداخته می‌شود. از آنجایی که بنده عشق و علاقه مردم لاسگرد به گویش کهن و شیرین لاسگردی را دیدم و مشاهده کردم که چگونه در حفظ اصالتش برای انتقال آن به فرزندان خود کوشش می‌کنند، بر آن شدم تا این بار قصه‌های کوتاهی را با گویش لاسگردی بنگارم. به این امید که توانسته باشم تا گامی هر چند کوچک در احیای گویش و فرهنگ بومی این دیار کهن برداشته باشم. در پایان از همکاری و محبت آقایان استاد فرهنگ‌شناسی و علمی پیوندی فرزندی علی اصغر سپاسگزارم.